

„Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi”

Ioan 14.19b: Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.

În cuvintele Domnului Isus care preced afirmația de mai sus, credincioșii sunt diferențiați de lume într-un mod remarcabil. „Încă puțin și lumea nu Mă va mai vedea; dar voi Mă veți vedea” [Ioan 14.19a], spune Domnul, trasând astfel și în această privință o linie de demarcație clară între lume și cei care Îi aparțin. Pentru lume, adică pentru toți necredincioșii, Hristos nu mai există astăzi. Ei nu-L consideră o Persoană reală, vie. Când a umblat pe pământ, ei L-au văzut; dar după suferința și moartea Sa, cu alte cuvinte, după respingerea Sa de către lume, S-a retras dinaintea ochilor lor, pentru a nu li Se mai arăta până când „Îl vor vedea venind pe norii cerului” [Matei 24.30]. Între timp, El a dispărut din amintirea oamenilor din veacul acesta. În măsura în care se gândesc la un Mântuitor, gândurile lor se întorc în trecut. Numele „Isus” sună îndepărtat și ciudat pentru urechile lor, ca un ecou slab dintr-un timp demult apus. Își amintesc de El doar ca de cineva care a murit.

Cât de diferit este cu credincioșii! Ei încă Îl văd. „Puținul timp” sau scurta perioadă de timp, despre care vorbea Domnul, trecuse curând; dar în timp ce toată amintirea despre El se stinge astfel pentru lume, ai Săi continuau să-L vadă, nu ca pe cineva care a murit, ca pe cineva îndepărtat sau ca pe o simplă personalitate istorică, ci aproape și real. Chiar și astăzi, ei continuă să-L vadă cu ochiul credinței și pot experimenta adevărul cuvântului: „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi”. Este un cuvânt de promisiune, a cărui împlinire a început de mult și va continua pentru totdeauna.

Noi trăim datorită relației intime cu Domnul, în care am fost aduși. Prin credință, din partea noastră, și prin darul Duhului, din partea Lui, suntem uniți cel mai strâns cu El, făcuți una cu El. Suntem în relație cu El așa cum sunt mădularele unui trup cu capul sau ca ramurile cu trunchiul copacului. Iar această legătură strânsă și personală cu El trebuie să fie prezentă pentru ca o persoană să se poată bucura cu adevărat de binecuvântările harului Său. Sufletul trebuie să se fi întâlnit, ca să spunem așa, cu sufletul Său, inima trebuie să fi intrat în contact cu inima Sa, la fel cum un râu se varsă în mare pentru a se contopi cu ea pentru totdeauna.

„Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi”. Viața lui Isus este sursa și cauza care susține viața spirituală în ai Săi. Viața Lui ne asigură viața noastră. El locuiește în cer sus ca Mare Preot al nostru, pentru a mijloci pentru noi în orice moment. Lucrarea Sa neîntreruptă și vie în Locul Preasfânt asigură legătura noastră cu Dumnezeu și ne menține pe calea care se termină în casa Tatălui. Astfel, fiecare credincios în parte este întotdeauna dependent de viața Mântuitorului, pentru a progresa din punct de vedere spiritual. Numai legătura intimă cu El asigură creșterea omului nou.

Moartea Domnului aparține trecutului. Ea a fost cel mai extraordinar spectacol, pe care lumea l-a văzut vreodată, și ar trebui să fie mereu amintită cu adorație în inimile credincioșilor. Dar nu moartea lui Hristos este cea care susține și favorizează viața spirituală în noi. Nu este nevoie să spun că a fost infinit de prețioasă, ba chiar inevitabil necesară, pentru a înlătura ceea ce ne despărțea de Dumnezeu cel sfânt și Îl împiedica să-Și reverse binecuvântările Sale asupra noastră. Moartea lui Hristos l-a nimicit pe cel care are puterea morții, a înlăturat blestemul care era asupra noastră, a îndepărtat de la noi mânia divină împotriva păcatului și a devenit pentru noi poarta prin care suntem eliberați de orice teamă de moarte și conduși afară din sclavia păcatului. Dar dacă lucrarea de mântuire s-ar fi încheiat cu crucea, ar fi fost, ca să spunem așa, doar negativă. Dar,

slavă lui Dumnezeu, era imposibil ca Mântuitorul să rămână în mormânt, imposibil ca Hristos să fie ținut de moarte. Ca învingător asupra morții și a mormântului, El a înviat dintre morți ca o mărturie veșnică a faptului că lucrarea Sa de răscumpărare a fost împlinită și că Dumnezeu a fost complet glorificat cu privire la păcat. Mormântul era gol când femeile au venit să îmbălsămeze trupul Domnului, iar îngerii le-au strigat: „De ce căutați pe cel viu printre cei morți?” (Luca 24.5). Moartea a fost nimicită, iar viața și neputrezirea au fost aduse la lumină (2 Timotei 1.10). Oare nu venise Bunul Păstor pentru ca oile Sale să aibă viață, chiar „viață din belșug”? Prin urmare, pentru că El trăiește, trăim și noi. Viața Lui este viața noastră.

Ce ar putea da sufletelor noastre mai multă pace, bucurie și mângâiere decât faptul că Hristos nu numai că a murit pentru noi, dar a și înviat, și că acum avem un Mântuitor viu în cer? El nu mai este pe cruce, nu mai este în mormânt, ci în cer! Este un Mântuitor viu, un Om glorificat, la care privim, care, în calitate de Mare Preot milostiv și Apărător drept al nostru, mijlocește mereu pentru noi sus, și prin care ne apropiem de Tatăl.

Fie ca gândul că El trăiește, că El trăiește la dreapta lui Dumnezeu sus, să pună stăpânire pe întreaga ta inimă, dragă credinciosule, tovarăș de pelerinaj! Să devină pentru tine o sursă inepuizabilă de mângâiere, să dea rugăciunilor tale o vitalitate, o forță și o realitate care poate că ți-au rămas necunoscute până astăzi. Realizarea prezenței Sale personale alături de Tatăl, combinată cu conștientizarea faptului că poți veni la Tatăl în Numele Său, îți va permite să te apropii de Tatăl cu toată îndrăzneala, în limbajul specific al credinței unui Iair sau al unui Bartimeu.

Modul propriu-zis și caracteristic de a se ruga al unui creștin este rugăciunea în Numele lui Isus. Firește, ucenicii nu știau nimic despre aceasta atâta timp cât Domnul era cu ei. Ei cunoșteau într-adevăr Numele Tatălui, „Tatăl vostru din cer”, dar ei nu se rugau Lui în Numele Fiului. De aceea, Domnul Însuși le spune: „Până acum n-ați cerut nimic în numele Meu”, iar înainte de aceasta: „Orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie glorificat în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, Eu voi face” (Ioan 16, 24,23; 14.13,14.) Astăzi, Tatăl și Fiul sunt, ca să spunem așa, implicați în mod egal în răspunsul la rugăciunea noastră făcută cu credință. În zilele în care Domnul Isus era în carne, așa cum am menționat, cererile ucenicilor, în afară de rugăciunea „Tatăl nostru”, I se adresau în mod firesc Lui, ca Persoană reală, vie și prezentă. Este oare diferit astăzi? Într-un sens da, în altul nu. Sau credincioșii de astăzi nu mai au de-a face cu o Persoană reală, vie și prezentă? După felul în care se roagă, uneori pare că Domnul lor este departe sau că este surd și indiferent la dorințele și preocupările lor. Alteori, se are impresia că ei înțeleg prea puțin privilegiul de a li se permite să se apropie de Tatăl în Numele Fiului lui Dumnezeu. Cât de mare este pierderea în ambele cazuri! În ceea ce-L privește pe Domnul, El este mai aproape ca niciodată de ai Săi și îi înconjoară cu o dragoste, o grijă și o credincioșie care nu se diminuează niciodată. Pe de altă parte, ne putem oricând apropia cu toată îndrăzneala de tronul harului, pe care stă un Tată, a cărui ureche este mereu deschisă la strigătele copiilor Săi. Iar la dreapta acestui tron se află Marele nostru Preot credincios și milostiv, care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, cu excepția păcatului, pentru a ne da harul de a ne ajuta mereu la nevoie. (Evrei 4)

Când te rogi Domnului Isus, suflet drag, încearcă întotdeauna să-L vizualizezi, încearcă să-I vorbești ca și cum ar sta în fața ta în Persoana Sa plină de har. Iar când vorbești cu Tatăl, apropie-te întotdeauna de El conștient de valoarea numelui lui Isus, dar și cu dorința sinceră de a nu-I cere nimic Tatălui la care Isus nu ar putea spune Aminul Său. Aceasta va face din tine un adevărat luptător în rugăciune, de succes și fericit. Nu te apropia niciodată cu sentimentul înfiorător că Tatăl sau Fiul sunt departe de tine. În realitate, Dumnezeu nu este nici măcar „departe de fiecare dintre noi”, adică de fiecare ființă umană (Faptele apostolilor 17.27), cu atât mai puțin de copiii Săi; iar

Domnul este la fel de aproape de tine cum a fost de cei care, atunci când a umblat pe pământ, au venit la El cu cererile lor.

În timp ce pășim printre pericolele și ispitele acestei lumi, ce mângâiere ne dă faptul să știm că suntem păziți pentru timp și veșnicie prin viața Lui! Dacă siguranța noastră ar depinde de noi chiar și numai pentru o clipă, nu ne-am putea bucura niciodată. Dar nu, un Mântuitor divin, atotputernic, a făcut cauza noastră să fie a Lui. Isus trăiește și, prin urmare, trăim și noi.

El trăiește, m-a salvat.
Da, trăiește pentru mine.
Cel ce m-a răscumpărat
Îmi arată har, iubire.
Când neazuri vin, eu știu:
Domnul meu Isus e viu.

Binecuvântată este partea celor care sunt astfel siguri în Hristos! Uniți în mod intim cu El, Cel Viu, ei sunt păstrați și susținuți în mijlocul tuturor ispitelor prin care trec și al numeroșilor dușmani care îi înconjoară. Nimic nu le poate pune în pericol mântuirea veșnică, nimic nu le poate zdruncina pacea și siguranța.

Pentru toți cei care sunt în Hristos, care „trăiesc, pentru că El trăiește”, chiar și moartea fizică, dacă le-ar sta în cale, nu mai este o teroare. Credinciosul, ca și ceilalți oameni, părăsește această lume atâta timp cât Domnul întârzie venirea Sa, dar el nu moare ca ei. El adoarme, trece dincolo, pentru a fi „la Hristos”, ceea ce este pe departe cel mai bun lucru pentru el. Atunci când un credincios este chemat, se poate părea că și el se află încă sub blestemul pronunțat împotriva păcatului și fărâdelegii, sub împlinirea cuvântului divin: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri”. Dar, după ce Fiul lui Dumnezeu a purtat acest blestem pentru ai Săi și a suferit moartea ca plată amară a păcatului, pentru cei credincioși a dispărut și țepușa morții. Însuși Domnul spune: „Dacă va păzi cineva cuvântul Meu, nicidecum nu va vedea moartea, niciodată” (Ioan 8.51). Viața, viața eternă este partea credincioșilor. „Toate sunt ale voastre”, scrie Pavel credincioșilor din Corint, „fie lume, fie viață, fie moarte”. (1 Corinteni 3.22).

Încă o dată, deci: „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi”, acum și în veci. De aceea, credincioșii pot exclama triumfător: „Unde îți este boldul, moarte? Unde îți este victoria, moarte? Dar boldul (țepușa) morții este păcatul, și puterea păcatului, legea; dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă victoria prin Domnul nostru Isus Hristos!” [1 Corinteni 15.55,56].

Titlul original: „*Weil ich lebe, werdet auch ihr leben*“
Botschafter des Heils in Christo 78 (1930)